

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ'.-φύλ. 5 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 12 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ 1916 * ΑΡΙΘΜΟΣ 586

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ. Πέρα από τη ζωή.
ΔΗΜ. ΒΟΥΤΥΡΑΣ. Και κανένα καλό !
Ε. Ίφιδένη.
ΑΔΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ. Ο πρωτομάστορας. (Τέλος).
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Μάννα και γιός.
Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ. Κριτικό περιβόλι. (Τέλος).
Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ. Σάν ανοιχτό γράμμα.
ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Καινούριες πρόζες (Τὰ ρεί-
κια.—Τὰ δυὸ συρτάρια.—Τὸ γέρικο ἄλογο).
Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ.

ΚΑΙΝΟΥΡΙΕΣ ΠΡΟΖΕΣ

ΤΑ ΡΕΙΚΙΑ

Οὔτε μὲ μὴν ἀγκαλιὰ χρυσάνθεμα — χρυσάνθεμα
γιαπωνέζικα μὲ μύρια φέγγη— δὲν τὰ παραλλάζω τὰ
ρείκια μου, οὔτε μὲ μὴν ἀγκαλιὰ λωτούς και ἐντελ-
βάϊς.

Ὁ ἥλιος πὸν βυθίζεται τὰ βυσσινιά τὰ ρείκια ἀλι-
κοβάφει. Ὑφάδια πράσινα και χρυσοκόκκινα σκεπά-
ζουν τὴ μελιστάλαχτη πλαγιά τοῦ Ὑμηττοῦ, σάν περ-
σικὰ ταπέτα. Γυρτὰ τὰ ρείκια ἀκοῦν τῆς κουμαριάς τὰ
λόγια, τὰ γλυκόλογα και μαζί τ'ἀνηφόρι παίρνουν και
κλείνουνε σ' ἀνθένεια ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀστεριοῦ τὸ μο-
ναστήρι. Σαλεύουνε τὰ ρείκια σὲ ἀπαλόπνοο, θροοῦν
στο βραδυνο τ' ἀπόγιο και μοιάζουνε σάν κεφαλές
πὸν γέρουνε στο χτύπημα τῆς Μοίρας. Πόθοι τὰ
ρείκια, ἄλλοι πόθοι ο' ἐφηβικά κορμιά—σμιχτὰ τὰ ρεί-
κια ἀνθίζουνε, σὰ σὲ γυαλόφραχτο θερμοκήπι, στοῦ
καλλιγραμμίου βουνοῦ τὸ χῶνι...

Μεθυσμένος κόβω ἀγκαλιές και ζαλικιές διπλό-
σκοινες σκαρώνω. Κάτι κεραμιδόχρωμα, μαραμένα
ρείκια μὲ κάνανε νὰ γείνω κουρσάρος, νὰ γείνω ἀπε-
λάτης, νὰ γείνω δρολάπι μανιακό και νὰ κλαδέψω τ'
ἄλικα τὰ νεῖατα πρὶν τὰ μαράνει τὸ χτικιό.

Τὸ δρόμο τῆς Καισαριανῆς νύχια τὸν παίρνω. Στ'
αὐτὰ σὰ σκουλαρίκια ἔχω κούμαρα, στὴν μπουτονιέρα
τ' ἄγριο θυμαρι γιὰ λουλούδι και γιὰ μπουκέτο ρεί-
κια ἔχω στὰ χέρια μου—πόθους ἀγάπης, ρείκια δλαν-
θισμένα.

Στὴν πόλη μπαίνω. Μὲ ζυγώνουν. Μοῦ ζητοῦν ρεί-
κια νὰ δώσω, νὰ χαρίσω ρείκια. Φιλιά μοῦ τάζουν

ροδομάγουλες παρθένες και γιούλια και χρυσάνθεμα
κυράδες.

— Οὔτε μὲ μὴν ἀγκαλιὰ χρυσάνθεμα, οὔτε μ' ἕνα
ἀνθογάλι ρόδα, οὔτε μὲ χεῖλια, μὲ φιλιὰ μελίγλυκα,
τὰ ρείκια ποῦκοφα δὲν παραλλάζω.

ΤΑ ΔΥΟ ΣΥΡΤΑΡΙΑ

Στὸ καρυδένιο φτωχικό γραφεῖο μου, στὰ δυὸ μι-
κρὰ συρτάρια τοῦ ἔχω κλείσει τὴν ὄλη μου ζωή.

Στῶνα συρτάρι ἔχω τὸ γέλιο, τὴ χαρά σὲ ἄλλο
τὸν πόνο, τὴν πικρὴν ἀλόη! Στῶνα ἀναμνήσεσ πὸν
περάσανε σάν ὄνειρα, σὰ δέντρα πὸν κυττάμε ἀπὸ τὸ
τραῖνο· και σὲ ἄλλο, ἀναμνήσεσ πὸν δὲ σβύνουνε,
ἄνθια πὸν ζοῦν μὲσ' τῆς ψυχῆς τὸν κῆπο! . . .

Στῶνα συρτάρι ἔχω ξανθόπλεχτα μαλλιὰ, παιγι-
δια παιδικήσιων χρόνων, ἀγάπης τρεμουλιάσματα,
τραγουδία, γέλια, εἰκόνες· μᾶσκες ἀπομεινάρις ἀπο-
κρηᾶς, ρόδα, γαζιές, κρίνα, τοῦ Μᾶη ἀγαποστέφανα
και τοῦ χειμῶνα πόθους.

Στ' ἄλλο, τὴ λήκυθο ἔχω πὸν κρατῖ τοῦ πόνου μου
τὶς δακρυοστάλες. Σὲ πλικο κάποια γράμματα κρατῶ,
κι' ὄνειρα, πόθους σὲ καρνὲ γραμμένα. Κάποιο γλω-
μὸ λουλούδι πὸν μαδῆθηκε, κάποια ξανθὰ μαλλιὰ π'
ἔχουν ἀσπρίσει και κάποιο γέλιο κρουσταλλένιο π'
ἔσπασε σὲ κλάμα, θρηνο, μαῖτρο μοιρολόι.

Τῶνα συρτάρι μου τ' ἀνοίγω ὀλημερὶς κ' ὅποιος κ'
ἂν ἔρθει νὰ τοῦ δεῖξω θέλω. Τ' ἄλλο τ' ἀνοίγω τὰ
βαρεῖα μεσάνυχτα και μόνος κάθουμαι ὡς τὴν Αὐγῆ
και κλαίω—κλαίω μπρὸς σὲ ἀνοιχτὸ συρτάρι μου σὲ
νᾶμαι μπρὸς σ' ἀγαπημένου τάφο . . .

— Πάντα τὸ γέλιο ἀπλόχερα σκορπῶ, πάντα τὸν
πόνο κρύβω ἐγὼ στὰ στήθεια, πάντα κρατῶ ἕνα συρ-
τάρι σφαλιχό, κλεισμένο πάντα — ἕνα συρτάρι μου
κλεισμένο!

ΤΟ ΓΕΡΙΚΟ ΑΛΟΓΟ

Γέρικο, κοκκαλιάρικο ἄλογο, ποιά μοῖρα σὲ τράβη-
ξεν ἀπ' τὸ παχνὶ ποῦμελλες νὰ γείρεις! . . .

Ζεμένο σὲ ἄλετρι χρόνια, ὄργωσες στο κάμποβοῦνι
τὸ θρασὺ χωράφι. Ζεμένο στὴ σοῦσταν ἔσυρες τᾶσκια
μὲ τὶς μουστιές στὴ χώρα. Δούλεψες στοργικά τὸν ἀρ-
γολάτη και τοῦ ξωμάχου δέχτηκες τὸ βάρος μ' ὑπα-
ταγή. Δούλεψες σκλάβικα και τὴν ὥρα [πὸν] θᾶγερες
στο παχνὶ ποιά μοῖρα σὲ τράβηξε στο χορὸ τῆς ζωῆς;
Ποιά στρίγγλα μοῖρα μὲ προσταγὴ στὰ χεῖλια: «Δὲν
εἶναι καιρὸς νὰ ξεκουραστεῖς» σ' ἔσυρε μακριὰ ἀπὸ τὸ